

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcihből

Osztályozás

027.43

Szerző

Cím *Könyvet kérek!**Félóra a népkönyvtárban*Idő *1915*

Forrás:

Új hírek

Személy

Bp.

1915 VI/4

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Könyvet kérek!

Félóra a népkönyvtárban

Tegnap délután öt óra tájban az Almássy-téren áthaladva hatalmas lármát hallok. A tér közepén levő Deák Ferenc-könyvtár kis épülete előtt vagy kétszáz ember, legnagyobb részét apró 10—15 éves gyerek tolong és kiabál:

— Engedjenek be!

— Könyvet kérek!

Az ajtóban egy fiatalember áll, fölcsért csinál a kezéből és úgy kiáltja:

— Nem lehet! Több hely nincsen.

Az emberek legnagyobb része csalódott, szomorú arccal távozik. Néhány gyerek még ott marad és könyörög:

— Nézze bácsi, engedjen be, egy embernek mindig van hely.

— Nem lehet.

— Ugy szeretnék bemenni. Még csak a századik oldalnál tartok a Senki fiában és olyan kíváncsi vagyok a végére.

— Tessék holnap korábban jönni. A kis szöke fiúnak majdnemhogy sírásra görbült a szája. Egy darabig szomorúan nézett még a bezárt ajtóra, aztán lassu léptekkel hazafelé indult.

Belépek a kis kapun, meg akarom nézni, hányan vannak odabenn. A ke-

gyetlen cerberus elém áll és nem akar beengedni.

— Senki se mehet be a könyvtárba.

Rendőri igazolvánnyal kellett igazolnom magamat, míg végre nagy nehezen beengedett. És nem is lehet hagyni érte, hogy ilyen nehezen lehet csak bejutni a népkönyvtárba, mert dabenn a szó szoros értelmében, ember ember hátán tolongott. A gyerekek az alacsony kis padokon jóformán egymás ölében ültek, sokan állva olvastak és közepén, a könyvkiosztó asztalnál vadul taszigálták, lökdösték egymást, egyszerre ötven kéz kalimpált a levegőben és karban könyörögték:

— Kérek könyvet, kérek könyvet..

A falon írás: Több tanulót nem veszünk fel. Mi ez? A könyvtárosnő megmondja:

— Kérem, a legnagyobb jóakarat mellett sem vehetünk fel több embert. Eddig 2880 tagunk van és közülök nagyon sokan itt olvasnak és nem viszik haza a könyveket.

(A kis teremben legfeljebb száz ember fér el kényelmesen.)

— A gyerekek, — akik bejutnak — nem fizetnek semmit. Azok, akik hazaviszik a könyveket, *husz fillért fizetnek havonta*. A felnőttek a havi husz fillér ellenében egyszerre két könyvet kapnak, egy szépirodalmi és egy ismeret-

terjesztőt. Felesleges mondani, hogy igen nagy a forgalmunk, bár a jelentkezők legnagyobb részét el kell utasítanunk. Egyelőre sajnós, csak két ilyen könyvtárunk van és a harmadikat most építik. De sokkal-sokkal többre volna szükség, de...

„De”. Az örök „de” mely mindig előugrott, szemünkbe kacagott, valahányszor iskolákat kórházakat és könyvtárakat akartunk építeni. Nem lehet könyvtárt építeni, mert nincs elegendő pénzünk arra.

Nézem a könyvtár statisztikai adatait. Márciusban például:

Benn a könyvtárban olvastak:

Felnőttek 1833 szépirodalmi könyvet

„ 33 német tankönyvet

„ néhány száz ismeretterjesztő könyvet

Gyerekek 1081 szépirodalmi könyvet
Hazavitték:

Felnőttek 2282 szépirodalmi könyvet

Gyerekek 2094 szépirodalmi könyvet

Érdekes, hogy dacára annak, hogy semmi biztosítékot nem hagynak a kölcsönzők, aránylag csekély az elveszett könyvek száma. És a határnapokat is pontosan betartják, mert aki késik, két hélig nem kap könyvet. Ez a legnagyobb büntetés s mióta pénzbírság helyett így büntetnek, mindnyájan igen pontosak.

Mialatt mindezt megludom, azok a szerencsések, akik bejuthattak, sorba kaptak már könyvet.

Néma csend van a teremben. Mindenki olvas. Drága gyerekarcok, gondtól barázdás munkásfejek hajolnak a könyvek felé. Az emberek olvasnak, olvasni és tanulni akarnak. A könyvek lapjai, amint forgatják őket, zizegve, recsegve szebb és boldogabb időkről beszélnek, mikor okosabbak lesznek az emberek. Sz. B.